De gamle Fruer gik hen til hende, trykkede hendes hvide Haand og talte om Livets største Lykke.

„Gratuler Pastorinden," sagde hun saa. „Hun er mere glad over det end jeg."

Men der stod Gøsta Berling, den glade Kavaller, hilset med Jubel for sin friske Latter og for sine smukke Ord, som strøede Guldstøv ud over Livets graa Vadmel. Aldrig før havde hun set ham saadan som denne Aften. *Han* var ikke en udstødt, en forkastet, en hjemløs Spasmager, nej en Konge blandt Mænd, en født Konge.

Han og de andre unge Mænd sammensvor sig mod hende. Hun skulde faa Lov at betænke, hvor ilde hun handlede, da hun skænkede sig bort med sit smukke Ansigt og sin store Rigdom til en gammel Mand. Og de lod hende sidde ti Danse.

Hendes Blod kogte af Harme.

Den ellevte Dans kom en Mand, den ringeste blandt de ringe, en Stakkel, som ingen anden vilde danse med, og bød hende op.

„Øllet er drukket, og nu kommer Bærmen," sagde hun.

Saa legede de Panteleg. Lyslokkede unge Piger stak deres Hoveder sammen og dømte hende til at kysse den, hun holdt mest af. Og med smilende Mund ventede de paa at se den stolte Skønhed kysse gamle Dahlberg.

Men hun rejste sig, statelig i sin Vrede og sagde:

„Maa jeg ikke lige saa gærne give *den* et Ørefigen, som jeg holder mindst af?"

Et Øjeblik efter brændte Gøstas Kind under hendes faste Haand. Han blev blussende rød, men han besindede sig, greb hendes Haand, holdt den fast et Sekund og hviskede:

„Mød mig om en halv Time i den røde Sal nedenunder!"

Hans blaa Øjne straalede ned paa hende og omsluttede hende med magiske Lænker. Hun følte, at hun maatte lyde.

Dernede mødte hun ham med Stolthed og onde Ord.

„Hvad angaar det Gøsta Berling, hvem jeg gifter mig med?"

Han havde ikke endnu milde Ord paa Tungen; ikke heller syntes det ham raadeligt strax at tale om Ferdinand.

„Det synes mig ikke at være for stræng en Straf, at Du kom til at sidde ti Danse. Men Du vil have Lov ustraffet at bryde Eder og Løfter. Om en bedre Mand end jeg havde